

Nỗi Bất Hạnh Của Đời Tôi

- Lạy vua Từ Hải , lạy Vãi Giác Duyên , lạy Tiên Thúy Kiều . Hôm nay ngày 6 tháng 4! Con là Ngọc 22 tuổi - xin các vị linh cho một quẻ về đường nhân duyên. Trai tay trái - gái tay phải - Mở !

Tôi mở đôi quyển truyện Kiều ngay sau lời khấn vào lao ánh mắt vào đúng chỗ ngón tay phải đặt vào. Hai câu Kiều hiện ra : - "Người quốc sắc , kẻ thiên tài. Tình trong như đã , mặt ngoài còn e... ". Đọc xong tôi lịm người. Ôi hạnh phúc ! Sao những lời Kiều " mách " tôi đúng với ý nghĩ của tôi lúc này . Có phải là duyên tiền định ? Hay là sự may mắn ngẫu nhiên , hay là gì? Tôi không hiểu . Nhưng điều chắc chắn đúng , đó là " Kiều " đang nói về tôi với Dũng. Chỉ có Dũng thôi. Dũng là chàng trai học giỏi nhất và cũng tài hoa nhất lớp mà tôi hay thầm nghĩ đến. Chiều nay thi môn cuối cùng , không hiểu sao chỉ có tôi và Dũng nộp bài muộn nhất . Ký biên bản nộp bài xong hai đứa ngẩng lên , cả phòng thi đã về sạch sành sanh từ bao giờ. Ra lấy xe cũng chỉ còn hai chiếc xe đạp chổng chơ của hai đứa. Thế là cùng về bên nhau một đoạn đường dài. Qua quán cà phê tôi chủ động mời Dũng. Dũng đồng ý và chúng tôi ngồi với nhau gần tiếng đồng hồ .Dũng kể với tôi rằng bài thi hôm nay anh chép nhầm một con số nên

tính mãi không ra. Lúc phát hiện thấy mình nhầm thì đã sắp hết giờ nên nộp bài muộn . Mặc dù Dũng nói vậy nhưng tôi vẫn không tin . Đến bây giờ mở trang Kiều xem thử , thì quả nhiên rõ ràng .Dũng đã nói dối để tôi không biết rằng anh cố tình chờ tôi cùng về. Thế mới biết chàng trai si tình thầm kín ra phết ,

Tôi và Hạnh chơi thân với nhau trong lớp. Hai đứa đi đâu , làm gì mà chẳng có nhau . Chiều hôm ấy không hiểu sao Hạnh không đến thi. Cả phòng thi đủ hết , chỉ vắng số báo danh 26 - số của Hạnh. Tuy vậy mọi người ai cũng mãi thi cử nên chẳng ai tỏ ra quan tâm tới số báo danh ấy , chỉ có tôi là băn khoăn lo lắng cho Hạnh. Làm bài cứ mong cho chóng xong để về còn qua nhà cô bạn xem sao . Lúc uống cà phê thấy Dũng cứ hỏi han về Hạnh tôi cho rằng chẳng qua mọi khi thấy hai đứa đâu cũng có nhau , hôm nay thấy vắng một thì hỏi.

Thực tình tôi nghĩ Dũng không bao giờ quan tâm đến Hạnh , bởi cô bé chỉ được cái hiền thực dịu dàng còn vẻ bề ngoài không có gì đáng hấp dẫn . Tôi với Hạnh thân nhau do ngẫu nhiên ý hợp tâm đầu . Nó hiền lành , biết nhường nhịn , còn tôi lại thích có quyền uy , thích được che chở cho người khác dù chỉ là một người là nó , và tôi cũng rất thích cái nét thảo hiền của Hạnh mỗi khi có cái gì nó cũng nghĩ đến tôi. Tôi bảo Dũng : "Mình về đi , tối nay Ngọc đến xem Hạnh thế nào. Chẳng hiểu sao chiều nay Hạnh bỏ thi. " Dũng bảo : " Cho mình đi cùng nhé , có sao không? " Tôi cười : " Không sao , Dũng cùng đi càng vui ". Nói thế nhưng trong bụng tôi đã đoán tỏng : "Anh chàng bắt đầu si mê tôi rồi . Có tài thánh thì cũng phải mềm lòng trước một người con gái đẹp như tôi ". Tối. Tôi và Dũng đến nhà Hạnh . Đến

nơi thì mới biết tin mẹ Hạnh bị cảm nặng phải đi cấp cứu ở bệnh viện. Chúng tôi lại vào viện. Lúc về đã khuya. Đi bên tôi , thấy Dũng buồn buồn , ít nói. Tôi lại nghĩ : " Tình yêu làm cho người ta ra thế ". Đêm về nhà , tôi không sao ngủ được. Cứ nhắm mắt vào là Dũng lại hiện ra. Một chàng trai hào hoa , diễm đạm , có tài...nhưng sao đi bên Dũng cứ như gần như xa , như thật như mộng , như có gì đã thân thiết lắm mà như chưa có gì cả. Từ đấy tôi như người bị bắt mất hồn. Do câu Kiều ám ảnh nên cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Mỗi ngày tôi lại cố tìm một cái cớ gì đấy để được gặp Dũng. Một ngày sau , Hạnh đã đến trường , hai đứa lại " cặp kè " bên nhau nhưng tôi không hề thổ lộ cho Hạnh. Cái con bé hiền lành vô tư ấy , có kể thì nó cũng lại " ừ , tốt đấy , tao ủng hộ "như bao nhiêu chuyện khác. Một buổi tối ngồi đọc tiểu thuyết về tình yêu. Tự nhiên tôi nhớ đến Dũng. Nhớ da diết. Tôi bỏ sách phóng xe đến thẳng nhà. Dũng đang lúi húi chữa ti vi thuê , bên cửa sổ. tôi gọi giọng tha thiết " Dũng ơi , có Hạnh ở đấy không , mình đang cần gặp nó ". Dũng tay vẫn còn cầm chiếc bút thử điện chạy ra đón tôi , miệng không ngớt hỏi han có vẻ lo lắng : " Có chuyện gì thế? Sao tự nhiên lại tìm Hạnh ở đây? " - "À , là mình nghĩ Hạnh đến đây hỏi bài , đã đi một số nơi tìm mà không thấy. Vừa nói tôi vừa thở - " Thôi cứ vào nhà mình đã. Rồi "tôi sẽ đưa em đi cùng trời cuối đất để tìm Hoàng tử cho em " Dũng nói đùa một câu để tôi khỏi căng thẳng. Trong đêm tối tôi đứng như trời trồng trước vẻ mặt thánh thiện của người con trai mà tôi yêu... Sáng hôm sau đến trường. Vừa gặp tôi trước cửa giảng đường , Dũng đã vồn vã : " Ngày Ngọc , hôm qua không cho đi cùng ,

rồi có tìm thấy Hạnh không? " - " Không , sau đó mình về nhà ". Tôi làm ra vẻ lạnh lùng. Dũng vẫn không hiểu ý tôi , anh vẫn vui vẻ :
"Ngọc về rồi , bà chị mình cứ khen mãi... Cô bạn em xinh thế , cứ như hoa hậu báo Tiền Phong ấy ". Nghe Dũng nói thế , tôi tự hào lắm nhưng không tỏ thái độ , trong lòng đang thầm trả lời anh " xinh thế nào không ngỏ lời đi. Cứ ỡm ờ ? " Tôi vùng vằng bỏ vào lớp .
Một hôm sau , một hôm tôi đang ở nhà thì Dũng đến. Anh mời tôi đi uống cà phê để " muốn nói một chuyện ". Tôi lặng người , trống ngực từ đó cứ đập dồn dập. " Chết rồi , cái điều mình chờ đợi nó đã đến rồi đấy. Làm sao bây giờ ? Nhận lời ngay thì hạ mình quá. Không nhận thì e... mất con người ấy ". Mặt tôi nóng bừng , rót nước mà tay lóng nga lóng ngóng , người như chơi vơi , chơi vơi... như sung sướng , như sợ hãi . Rồi tôi và Dũng đã đến cái quán cà phê chiều nọ . Trời bàng lảng .Gió se se lạnh. Quán trôi trong bản nhạc tình nhẹ nhẹ . Sau rất nhiều phút trầm tĩnh , tôi đã ngời tự tin trước Dũng để chờ nghe anh thổ lộ .nhưng chưa. hai đứa còn nghe hết bản nhạc Dũng mới bắt đầu : "Ngọc ạ , hôm nay mình muốn nói thật với bạn một chuyện. " - " Nhưng chuyện gì cơ chứ? " Tôi có vẻ sốt ruột. - " Chuyện tình yêu ". Dù đã linh cảm về nó nhưng tôi vẫn giật thót cả tim khi nghe Dũng thốt ra hai tiếng ấy - " Chuyện này chỉ có Ngọc mới giúp mình được ". - " Chuyện gì vậy? " Tôi bắt đầu run. Tôi ghìm cho lòng trấn tĩnh lại và nhìn vào mắt anh : " Tình yêu của ai? " - Tình yêu của tôi... Hạnh ". Tai tôi như có sét đánh khi nghe cái tên " Hạnh " không tin là thật , tôi hỏi lại Dũng : " Sao lại với Hạnh?" - Đúng , với Hạnh . Tôi đã yêu Hạnh , Ngọc ạ ! ". Lúc này tôi đang như người bị

rơi từ độ cao vô cùng tới đáy vực vô tận. Hụt hẫng... choáng váng. tôi không còn nghe Dũng nói gì nữa. Như một bản năng , tôi nói với Dũng : " Dũng thật hay đùa đấy? Hạnh nó kém cỏi làm sao xứng với bạn được?(tôi không dám nói là Hạnh xấu xí)- " Cả tôi và Ngọc đều nhăm. Hạnh là người con gái có duyên. Đó là đức tính nhân hậu , dịu dàng , ẩn chứa bên trong mà không phải ai cũng nhìn thấy. Hạnh tuyệt vời lắm..." Dũng càng nói , tôi càng như trôi đi trong dòng sông vô định lạnh buốt. Cay đắng và thất vọng. Thế là hết. Sao không phải là Dũng với tôi - một tài , một sắc bên nhau ? Sao lại là Dũng với Hạnh ? Họ như trái ngược nhau tất cả mọi điều . Hạnh chỉ tốt thôi , còn thì khô khan lắm . Tôi thấy thương cho Dũng. Anh lấy đâu chẳng được vợ sao lại " chết đuối " vì một người con gái quá kém mình quá thế? và tôi đã khóc khi trở về nhà trong cái chiều buồn ấy. Đó là một buổi chiều của 17 năm về trước khi tôi còn là sinh viên năm cuối của đại học. Còn bây giờ Dũng và tôi cũng có gia đình , con cái. Dũng cuối cùng đã lấy được Hạnh. Người vợ xấu hơn anh nhưng họ đang sống hạnh phúc. Còn tôi thì bất hạnh , bởi sau đó tôi đã chọn một người giàu có , đẹp trai hơn Dũng... nhưng anh ta không yêu tôi mặc dù tôi bây giờ vẫn rất đẹp. Đó là nỗi bất hạnh của đời tôi.

Sưu tầm: lbebygonas

Nguồn: Vnthuquan - Thư viện online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 18 tháng 2 năm 2006